

Nr 186.

Av herr **Hansson** i Skediga, om viss fråga avseende krigskonjunkturbeskattningen.

År 1941 har varit ett mycket svagt produktionsår och om den i penningar uttryckta inkomsten det oaktat för enstaka jordbrukare överstigit jämförelse-åren, beror detta på de för foderregleringen infordrade leveranserna av spannmål och ved.

Vad då först foderregleringen angår, har genom denna en mycket klen foderstat för djuren måst uppgöras, vilket redan visat att ungdjursuppfödningen har mycket lidit därav; tillväxten har blivit svag och djuren få på grund av detta dröja kvar som ungdjur ytterligare $\frac{1}{2}$ år, innan de kunna bli för sitt ändamål avsedda bruksdjur, vilket för med sig en stor förlust; och vad inkomsten på försåld spannmål angår, så har försäljningens storlek berott på behovet till det allmänna och förorsakat en hårt minskad animalieproduktion, vilket icke kan vara någon orsak för särskild beskattning. Vad sedan krigskonjunkturskatt på avverkad skog angår, så har prisökningen på skogen i stort rört sig om brännveden.

Då nu statsmakterna i nuvarande förhållanden måst tillgripa dessa avverkningsförordningar, så ha avverkningarna säkerligen i många fall varit så stora, att tillväxten inte fyllt ut denna lucka; följaktligen äro vi då inne på grundvärdet. Att uttaga krigskonjunkturskatt på detta förefaller väl hårt. Avverkningen är säkerligen i många fall av sådan storleksordning, att det dröjer många år, innan skogen genom återväxt fyllt den lucka, som uppstått.

Då förordningarna för krigskonjunkturbeskattningen äro mycket invecklade och särskilt för dem som icke i sitt dagliga arbete syssla med förordningar av olika slag, blir följderna av detta, att personer, som ålagts krigskonjunkturskatt, måst anlita juridisk hjälp för att få motbevisat, att merinkomsten icke är att hänföra till krigskonjunkturvinst, och detta har för dessa medfört onödiga omkostnader. Om en höjning från 3 000 kronor till 4 000 kronor av utgångsläget för krigskonjunkturbeskattningen företages, kan även detta i någon mån bidra till att lätta de besvär och svårigheter, som nu så ofta uppkomma.

Med anledning av dessa motiveringar, dels om den indirekta förlusten genom foderransoneringens verkningar för djuruppfödningen och dels genom den hårda avverkningen å skogarna, bör än högre avdragsrätt sättas, vilket då i någon mån borttager de skadeförluster som detta fört med sig.

Jag hemställer därför,

att riksdagen måtte besluta att höja den siffra, som ligger som minimisiffra för krigskonjunkturbeskattningens utgångsläge, från nuvarande 3 000 kronor till 4 000 kronor.

Stockholm i januari 1942.

K. E. Hansson.
